

Hoofdstuk 1

Natuurlijk kon ze de titels van de cd's zo niet lezen! Met een vinnige ruk trok Yvette Bakker de leesbril uit haar haren om op haar neus te zetten. Je moet nu kalmeren, zei ze streng in zichzelf. Beheers je. Relax. Doe normaal. Echt, je moet ermee stoppen jezelf zo op te juttten, want wat je doet is meer dan goed genoeg. Oké, er is niets mis mee om je best te doen. Maar er zijn grenzen. Perfectionisme leidt tot niets. Helemaal niets!

Ja, ze wist het precies. Ze had het al zo vaak tegen zichzelf gezegd. In zorgeloze buien had je makkelijk praten. Maar op dit moment vierde ze wel toevallig met een huis vol vriendinnen haar verjaardag. En op je 55ste moest dat niet alleen leuk, vrolijk en gezellig zijn maar ook verrassend, en met heerlijk eten.

Als straks het bezoek vertrokken was kon ze de teugels laten vieren. En morgen... nee, vannacht al, begon ze met minder haar best te doen. Serieus.

Maar help, moest de achtergrondmuziek nu pop of klassiek worden? Ze verschoof de bril om langs een vetvlek te kunnen kijken. Of jazz... Nee, Frans natuurlijk! Chansons hoorden gewoon bij de soupe au pistou die ze straks zouden eten, bij de smaak van de basilicum, knoflook en Parmezaan in die geurige maaltijdsoep. En wie hield er nu niet van La douce France?

Ze legde de cd in de speler, checkte snel in het spiegelende venstertje ervan of haar kapsel nog een beetje zat en wachtte terwijl ze de leesbril weer omhoog in haar haren duwde op de eerste klanken. Het volume mocht niet te hoog vanwege de conversatie aan tafel, en niet te laag, anders werd het niks

met het sfeertje. Maar niet langer teuten nu! De pain de campagne moest de oven in en de mousse au chocolat uit de vriezer!

Snel veegde ze de zweetdruppeltjes van haar bovenlip. Straks lipstick controleren! Als het nu allemaal maar lukte. De traiteur bij wie ze op advies van Louise al het lekkers had besteld kon ze verdikkie moeilijk de schuld van aanbranden of overkoken geven.

‘Mijn lieve kind,’ had Louise gezegd. ‘Accepteer mijn levenswijsheid. Maak het je nu toch eens gemakkelijk. Het is je verjaardag! Je trakteert je vriendinnen ook al op een rondvaart en een bezoek aan een fototentoonstelling! Het is al meer dan goed genoeg!’

‘Nou ja, terwijl ik in de keuken bezig ben, zitten zij toch gezellig samen aan hun wijntjes,’ had ze geantwoord. ‘Ik hoef alles alleen maar op te warmen want ik kook de avond tevoren. Ik ben er door de open keuken toch evengoed bij? En...’

‘Je bent stapelgek,’ had Louise haar kernachtig onderbroken terwijl ze haar mobieltje uit haar mantelzak opdiepte. ‘Tu es folle! Je werkt jezelf over de kop en dat is nergens goed voor!’ Ze was met haar beringde wijsvinger over het schermpje gaan vegen. ‘Zet je bril op en kijk,’ had ze bevolen. ‘Een traiteur. Dit is ’m. Je bestelt via de site. Het wijst zich vanzelf. Het hele mutje wordt op de afgesproken tijd in je keuken neergezet. En dan ga jij winkel in winkel uit, sjouwen, dat hele gedoe van schillen en snijden en smoren en weet ik wat allemaal?’

Die wonderbaarlijk jonge hand van de bijna tachtigjarige Louise over het schermpje kwam Yvette zomaar weer voor ogen en ze hoorde het Louise allemaal weer op haar rappe Franse wijze zeggen. Wat had die Louise in de vijfenvijftig jaar

dat ze in Nederland woonde een enorme woordenschat opgebouwd! Dat ze een Française was, kon niemand geloven.

Maar dat brood moet nú de oven in, de mousse moet écht de vriezer uit, kon ze nog net denken terwijl in haar hoofd Louise onverstoorbaar door alles heen bleef praten.

‘Het is natuurlijk loffelijk om altijd je best te doen,’ vervolgde die. ‘Maar Yvette, hou het huisje bij het schuurtje. Er bestaan nu eenmaal niet voor niets traiteurs. Ieder zijn vak. Schrijf jij nou maar je gedegen artikelen. Doe geducht je research. Streep elk foute punt en komma met je rode penntje eruit. Maar laat op andere gebieden de regie los. En juist op je verjaardag! Doe eens wat vaker waar je zin in hebt. Doe gewoon eens wat er in je malle hoofd opkomt. Schud de ernst van je af, en liefst vóór je gezichtspieren niet meer weten hoe ze moeten lachen.’

Snel trokken...